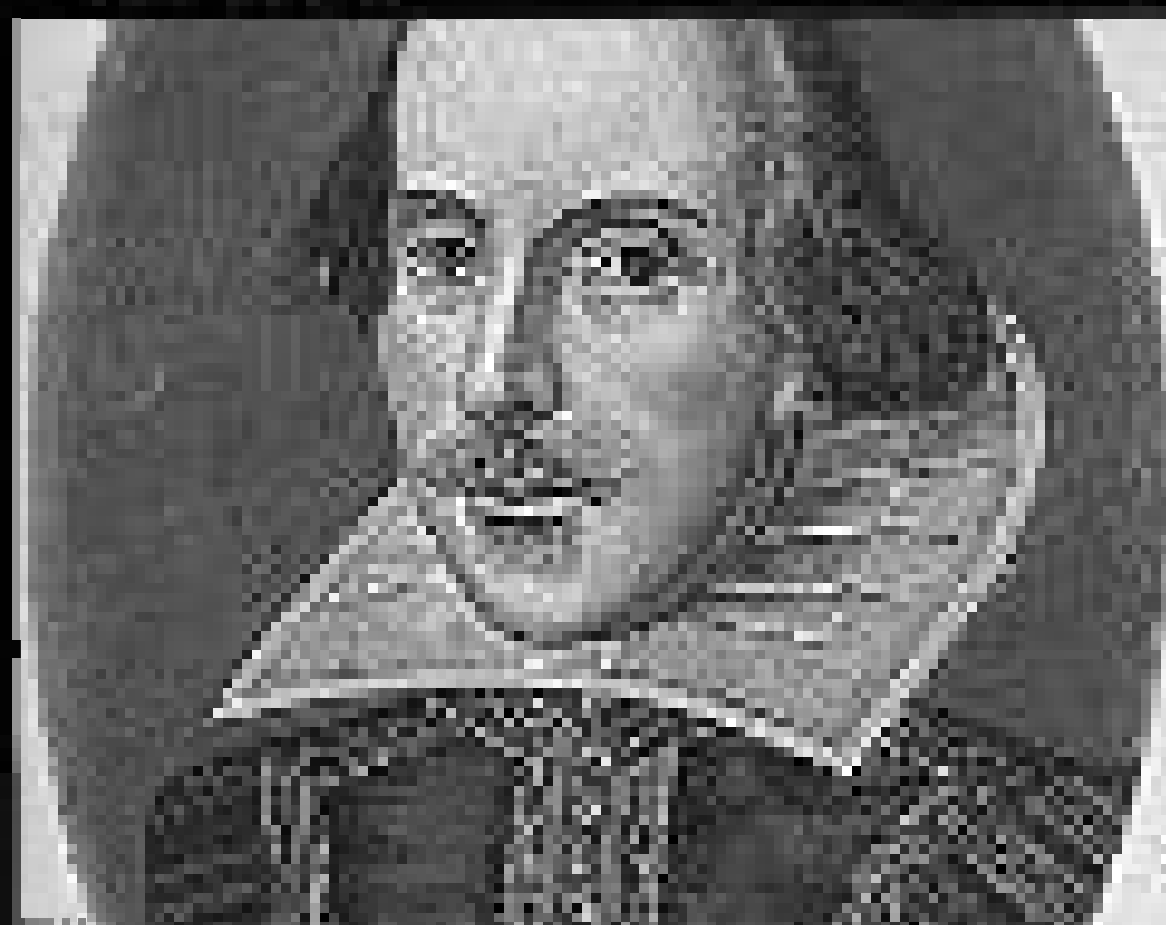

Γνωρίζοντας
τα Σονέτα
του Ουίλλιαμ
Σαίξπηρ

Εκφραστήκαμε με καλλιγράμματα και ποιήματα

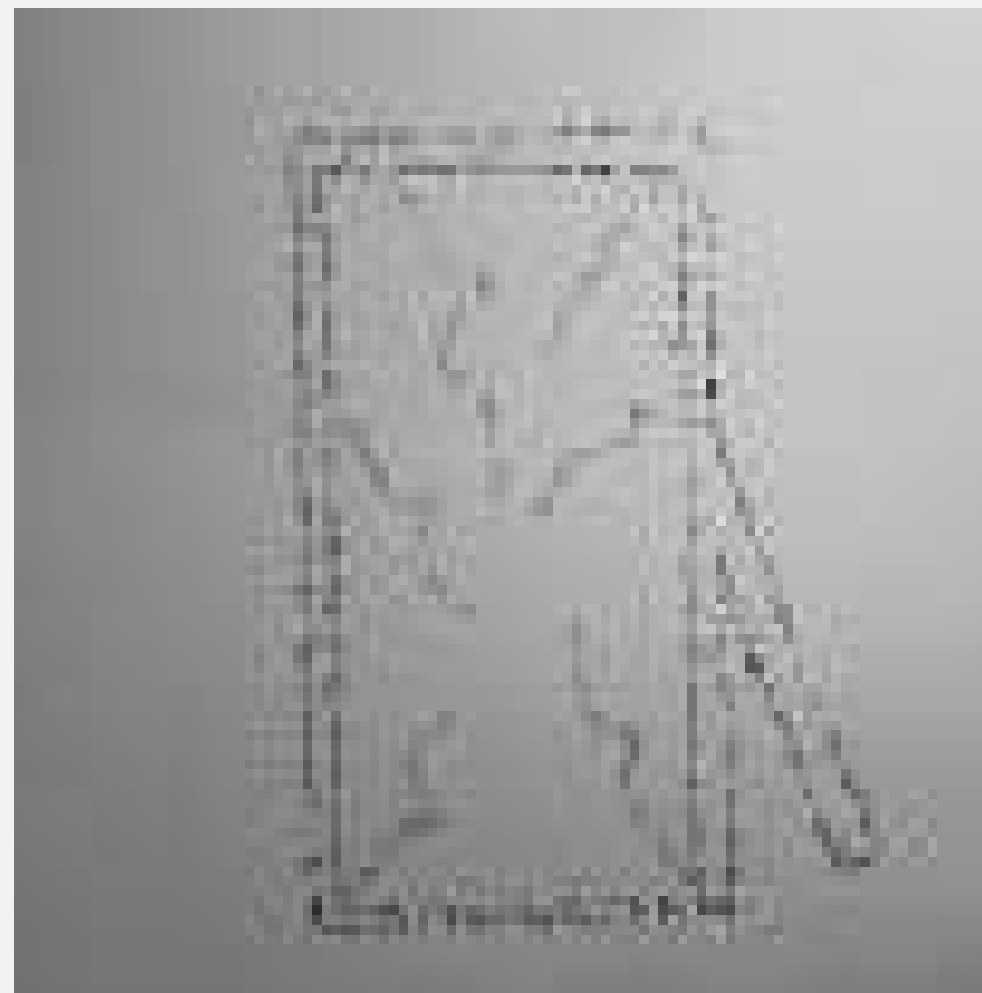
Όταν, στην ατυχία μου και στα μάτια των ανθρώπων,
μόνος κλαίω την αποκλειστική μου κατάσταση
και ενοχλώ τον κωφό ουρανό με τα άσκοπα κλάματά
μου

και κοιτάζω τον εαυτό μου και καταριέμαι τη μοίρα μου,
αθλιότητα, μοναξιά και περιφρόνηση.

Σκέφτομαι όλους τους φίλους που έχασα,
κλαίω για όσα έχω περάσει,

και εύχομαι να μπορούσα να είμαι σαν αυτούς.

Δανάη Παππα

Κατερίνα
Μυλωνοπούλου

Σονέτο 57

Υποδυθήκαμε τον Ουίλλιαμ Σαίξπηρ γράφοντας μία σελίδα του ημερολογίου του...

Οι μέρες έρχονται και φεύγουν και αντί να καλύτερω, εγώ αντίθετα γίνομαι χειρότερα. Κάθε μέρα περνάει όλο και πιο αργά. νιώθω σαν πλέον να μην έχω όρεξη για τίποτα. Τώρα που δεν είμαι στο πλευρό του ανθρώπου που αγαπώ δεν μου φέρνει τίποτα χαρά. δεν βγαίνω από το σπίτι και τρώω μόνο και μόνο για να μην καταρρεύσω. Κι όμως δεν χάνω την υπομονή μου.

Περιμένω.

Περιμένω να γυρίσει. προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου πως οι τελευταίες λέξεις που μου είπε δεν είναι αληθινές. «Έχε γεια». Δυο λέξεις που μου είπε προτού φύγει. και τόσο καιρό προσπαθώ να πείσω τον εαυτό μου πως δεν είναι οριστικές. Μερικές φορές σκέφτομαι πως δεν είναι αλήθεια. πως στην πραγματικότητα είναι ακόμα δίπλα μου. Μα μετά θυμάμαι και συνειδητοποιώ. Άλλες φορές πάλι αναρωτιέμαι πού να είναι. τι να κάνει. με ποιον να είναι. μα δεν τολμώ να ρωτήσω.

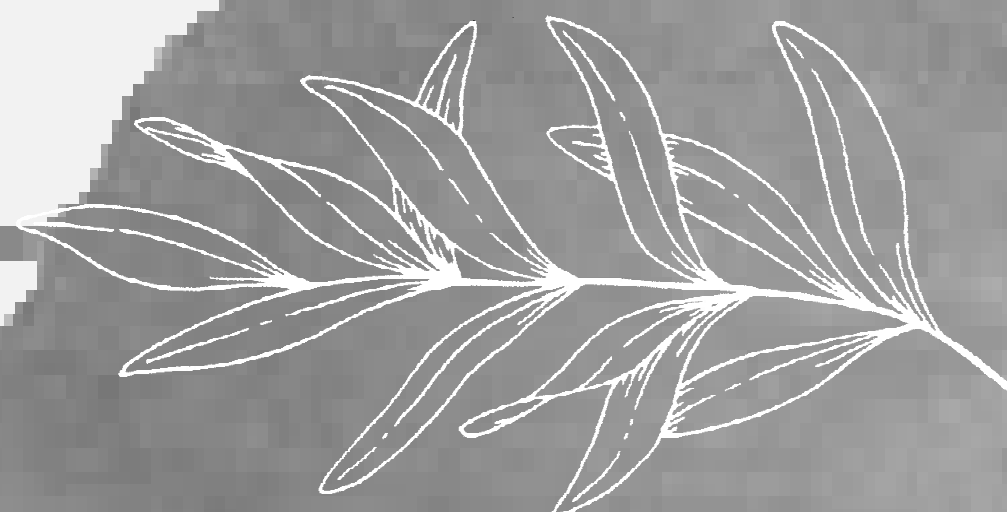
Θυμάμαι πόσο χαρούμενοι ήμασταν μαζί και πώς με έκανε να νιώθω.

Αυτή να είναι άραγε η αγάπη; Τόσο να πονάει.

Δικός σου
Γουίλι

t

Αγγελίνα Γκρέμι

Ζωγραφίσαμε και εκφράσαμε τα συναισθήματά μας...

Μυλωνοπούλου Κατερίνα

Χαροκόπου Κάλλη

«Ήταν ένας χειμώνας που αρνήθηκα να αντιμετωπίσω μόνη μου. Με έπληξε απροσδόκητα η απώλεια της αγάπης μας και η απώλεια του καλοκαιριού. Τα μάτια σου ήταν το πιο γλυκό καστανό χρώμα, που με πληγώνουν πλέον κάθε φορά που τα θυμάμαι. Περνάνε οι μέρες και ο καιρός γίνεται ολοένα και πιο σκοτεινός, σαν να μην υπάρχει πια ζωή γύρω μας. Οι λέξεις απηχούν την λύπη και οι πιο όμορφες μελωδίες των πουλιών ακούγονται στον άδειο αέρα.

Τίποτα δεν είναι πια το ίδιο χωρίς εσένα, ακόμα και τα φύλλα χάνουν τη φωτεινότητά τους από το φόβο του χειμώνα. Αυτή η απώλεια είναι πολύ μεγάλη και γεννιέται από τη λύπη. Το καλοκαίρι ήξερε εσένα και σα φεύγεις, όλα σωπαίνουν, όπως τα πουλιά στον άδειο αέρα.

Ακόμα και αν τραγουδούν, εκφράζουν θλίψη. Όμως, αυτό που δεν γνωρίζουν είναι ότι η αγάπη δεν έχει σύνορα και μερικές φορές μπορεί να αναμένεται, όπως το πιο ζεστό καλοκαίρι που έρχεται και ανανεώνει την ελπίδα μας. Και ούτε η απώλεια του καλοκαιριού, ούτε η απώλεια της αγάπης μας μπορεί να σβήσει το πάθος που υπάρχει μέσα μας. Κάθε φορά που ακούμε την μελωδία της αγάπης μας, νιώθουμε όλο και πιο κοντά, σα να μας καθοδηγεί στον δρόμο προς την επιστροφή του καλοκαιριού και της αγκαλιάς μας.»

Λυριστή Κωνσταντίνα

